

NEMESIS

Karanlıkta su sesi, insanın içindeki ölümün mayasının diliyle konuşur.

Ahmet Hamdi Tanpınar / Huzur

Anka Adası'nın yakıcı kumullarının ortasına düşmüş demir bir bilye gibi parlayan Nemesis, Uyuyanlar için susuzluk, sefalet ve türlü beşerî fenalıklara karşı bir korunak; ada halkı içinse günbegün kanlarını emen dev bir parazitti, ta ki 2065 Mart'ına kadar...

Uyuyanlar, o bahar gününün gecesinde ada halkından yalnızca bir kişinin hayatta kalacağını bilselerdi anhidrobiyotik uykularını daha erken sonlandırmayı isterler miydi; çocukları, çocuklarının çocukları yıllarca bu sorunun yanıtını tartışacaklardı.

***

Adayı görünmez bir pulluk gibi çapalayan Doğu Pasifik rüzgârları, o gün Deneb'in keyfini kaçıramayacaktı. Paslı çıplaklığına rağmen ihtişamından bir şey kaybetmeyen Ouroboros'un kaptan köşkünün altındaki lombozlardan birinin önüne uzanmış, gün batımını izliyordu. Derin bir sessizlik... Yalnızca okyanus suyunun fırtınayla kıyıda biriktirdiği plastik parçalarına çarpışı...

Dalgalarla inip kalkarken ebruli hatlar çizen çöp adalar, akıntıyla sürüklenen metalik parçalar ve aralarında mor, mavi öbekler hâlinde salınan mutant denizaneleri bir peyzaj mimarının elinden çıkmışçasına kusursuz güzellikteydi Deneb için. Ne zamanki adada doğup, hayatta kalmayı başarmış olan tek çocuk olduğu aklına gelirdi, o an için derin bir ürperti sarar, ufukta kaybolan güneşin suda önüne serdiği ışıltılı yoldan koşarak kaçıp gitmek isterdi Anka'dan. Ama o gün 21 Mart'tı, bunu düşünmemeliydi. İnsan kaç kez on beş yaşına girerdi ki... Gülümseyerek "İyi ki doğdum." diye fısıldadı uzaklara.

Elini deri başlığının içine sokup buğulanan camlarını silerken büyükbabası Acumen'in hâlâ genç bir albay gibi tınlayan sesi yükseldi. "Den! Den! Hava fırtınaya çevirecek!"

Her fırtına öncesinde nasıl olup da ortadan kaybolmayı başardığıyla başlayan ve şartların ne kadar kötü olduğunu, daha da kötüleşeceğini hatırlatan bir dizi paylamayı işitmeye hiç niyeti yoktu Deneb'in. Gönülsüzce toparlanıp Ouroboros'un çapa zincirinden tutunarak aşağı indi.

Acumen, görme yetisini tümüyle yitiren, iri, siyah gözlerini açıkta bırakacak şekilde başını sarmış, pençeyi andıran ellerini bastonunun başında birleştirmiş, esen sert rüzgâra karşı güçlkle ayakta duruyordu. Çevresinde beceriksizce uçmaya

çalışan sarışın kinkanatlıyı atik el hareketi ile yakalayıp iştah kabartan çıtırtılar eşliğinde midesine indirince kendini daha iyi hissetti. “Hah! Kaliteli protein!”

Torununun kokusunu alınca yalpalayarak yürümeye koyuldu. Bir yandan ağzındaki abdomen artıklarını temizleyip bir yandan geçmişten söz ediyordu. “Çocukluğumun serin sonbahar gecelerinde ağaçları konuştururdu rüzgâr. Zaman zaman hâlâ duyarım; içimi bir coşku sarar... Ne dersin Den, belki de bu dinmeyen coşkuyla sekseni gördüm? Hah!”

“Ne güzel...” demekle yetindi genç kız. İnce bir gövdeden dallanmış birkaç cılız kolu olan, kupkuru ve sert bir şeyin rüzgâr tarafından nasıl konuşturulduğuna dair zihninde bir şey canlanmaması, adımlarının istemsizce hızlanmasına neden olmuştu.

Doğal bitki örtüsü gibi her yandan fıskıran memeli iskeletlerine takılmamaya çalışarak sağlı sollu sıralanmış kıl çadırların arasından geçtiler. Şiddetini artıran rüzgâra inat şevkle konuşmaya devam eden Acumen, meydana yaklaştıklarında sustu. Bastonuyla hengâmenin geldiği yönü işaret etti. “Yine neyi paylaşamıyorlar?”

“Kaktüsçü gelmiş!” dedi Deneb içinde filizlenen heyecanı gizleyemeyerek.

Kaktüsçü, elindeki kaktüsü havaya kaldırmış çevresini kuşatan hırpani kalabalığa sesleniyordu. “Etili ve sulu Hint incirleri! Etili ve sulu! Sıraya girin, sıraya girin! Kan veren sıraya girsin!”

Acumen kan vermek için hızlanacakken Deneb koluna asıldı. “Hayır, büyükbaba. İstemiyorum.”

“Ama bugün senin doğum günün, Den!”

Acumen kanını Hint inciriyle takas etme ısrarını sürdürürken Anka'nın provokatörü Algol zincirden kurtulmuşçasına yanlarından geçip kalabalığa daldı. Şaşkınlıkla onu izleyenlerin arasından sıyrılarak Kaktüsçü'nün karşısına dikildi ve bir tekmede önündeki kasada duran kaktüsleri yere saçtı. “Uyanın ahali! Onlar mı, yoksa siz misiniz Uyuyanlar!”

İki kişi kollarından tutup uzaklaştıracak oldu, ellerinden kurtuldu. “Kaktüsçü de onların adamı Kaptan Kharon da! Kanımıza karşılık bir damla su veriyorlar! Savaş bitti! İnsanlık kuraklığa çözüm arayacakken radyoaktif imzasını attı, gitti!”

“Deli bu kadın! Konuşturmayın!” dedi biri.

Acumen, Deneb'in kolundan çekerek çadıra dönmek istedi. Genç kız büyülenmişçesine Algol'u dinliyordu. O ufak tefek, perişan hâldeki kadının konuşurken bu denli devleşmesi, içindeki cesaret ateşini körüklüyordu.

“Kaptan Kharon bizi neden yanına aldı? Yol boyu Uyuyanlar için savaşmadık mı? Kendileri korunaklı beşiklerinde, Nemesis'te güvende... Bizi çöle attılar! Yine onlar için çalışmadık mı? Bize altın, elmas ve gümüş verdiler. Kandık! Su gelecek,

dediler. İnadık! İnsanlık, Anka'da yeniden doğacak, dediler. Ölüdoğanları artık gömmüyoruz bile!" Algol, avcunda sıkıldığı küçük kafatasını kalabalığa fırlatarak bağırmaı sürdürdü. "Lanetlendik! Sadece kum, rüzgâr, pislik! Kıyım, zorbalık ve hastalık! Kurak topraklarını kanımızla yeşertecekler! Onlar uyanmadan, uyanın ahali!"

Kalabalık cüppelerinin başlıklarını öne çekmiş, Algol'un üzerine yürüyordu. Gizledikleri yüzleriyle, kurbanla aralarındaki anonimlik zırhını oluşturmuş tek tip cellatlar gibiydiler. Algol'un yüzüne aldığı bir darbeye attığı keskin ıgılık böldü kin kusan haykırışlarını. Sesini, kuzey kıyılarında ölü bir fokun çürümüş bedenini didikleyen fırtına kuşları duydu, batıda çamurlaşmış fitoplanktonlar arasında çırpınan kambur balina duydu, doğuda yerde yatan yavrusu başında dönen anne fil duydu ve susuzluktan çatlamış dudaklarını ısırarak Deneb...

Algol'u ellerinden almak için aralarına girmeye çalıştı, nafile. Umutsuzca sağa sola bakarken yüzünü göremediği biri eline ufak bir matara sıkıştırarak "Bu gece sızıyoruz." diye fısıldadı kulağına. "Ay tepede yükselince..."

Deneb kimseye sezdirmeden matarayı heybesine koydu. Başlığını çıkarıp arkasına baktı; ama bir ağızdan bağırarak vahşilerin arasında o kişiyi göremedi. El yordamıyla kendisini aramakta olan büyükbabasının yanına giderek koluna girdi.

Rüzgâr iyice şiddetlenerek Acumen'i haklı çıkarmıştı. Fırtına Anka kumullarının yerini değiştirirken öfkeli kalabalığı da çil yavrusu gibi dağıttı. Uzak taygalardan geriye kalanları taşıyan kül bulutları da gelip her yeri siyaha boyamadan çadıra döndü Acumen ve Deneb. Çadırlarında diğer herkes gibi cenin pozisyonunda şiltelerine uzandılar.

Gece çöktüğünde fırtına dinmişti. Etraftan horultular yükseldiğinde hırsız adımlarla çadırdan çıktı Deneb. Zifiri karanlıktı dışarı. Derin bir sessizlik... Yalnızca okyanus suyunun fırtınayla kıyıda biriktirdiği plastik parçalarına çarpışı...

Nemesis'e doğru yürümeye başladı. Dolunayın ışığı altında Nemesis, konkav gövdesi ve her yanından okyanusa inen arıtma borularıyla adanın ortasına uzanmış gümüşü, dev bir ahtapota benziyordu. Okyanustan çekilen suyun sesi susuzluğunu hatırlatmıştı. Heybesindeki matarayı çıkaracağı sırada bir sesle irkildi.

"Şşş..."

Sağına dönmesiyle solunda bitti Algol. Tıslayarak konuştu. "Korkma, kızım. Suyunu almayacağım."

Gülümsedi Deneb, istemsizce Algol'un patlamış dudağına dokundu. "Acıyor mu?"

Fısıltılı bir kahkahayla silkindi Algol. "Acımazzz. Benim canımı ne acıtıyor, biliyor musun, Deneb? Benim çocuklarım öldü. Hepimizin... Bir sen hayatta kaldın. Neden bizler gibi sefaletten kırılıp gideceğın günü bekleyerek yaşayasın?" Şefkatle

genç kızın keçeleşmiş saçlarında gezdirdi ellerini. “Sirius yaşasaydı, seni böyle görmek istemezdi. Bize katıl!” dedi az ilerideki, kara bir bulut gibi geceye gizlenen kalabalığı göstererek.

Başını salladı Deneb. Adımlarıyla çorak toprağı döve döve ilerlediler. Kalabalığa doğru yaklaştıkça kıyının atığa boğulmuş noktasından suya daldıklarını, arıtma borusu içinden Nemesis’e girdiklerini gördü genç kız. Bir korku çörelendi içine. Büyükbabası bir kere bile okyanusa girmesine izin vermemişti. Ne yapacağını bilmesede gözlerinde büyüyen çocuksu öfkenin körlüğünde suya daldı. Diğerleri gibi yüzme bilmiyordu. Nefesini tutarak öndekini izledi.

O zehirli, akışkan karanlık kulaklarına, burnuna doluyor, gözlerini acıtıyordu. Işıktan daha yakıcıydı... Her gün bir başkasının ölümüne tanık olmak ile kendi sonunun geldiğini duyumsamak arasındaki boşluğu aydınlatmıştı karanlık. Gözlerini yumdu karanlığa.

Arkasından Algol daldı suya. Soluk soluğa borunun diğer ucuna vardıklarında devasa bir cam fanusun içinde buldular kendilerini. Akvaryumdaki çöpçü balıkları gibi fanusun iç yüzeyine tutunmaya çalışırken içlerinden uzunca biri aynı noktaya defalarca vurarak camı çatlattı ve sonunda parçaladı. Boşalan suyla birlikte artık Nemesis'teydiler.

İlk bakışta, Nemesis'in duvarlarından kılcal damarlar gibi içeri uzanan ince kabloları, bu kablolarla birbirlerine bağlanmış cihazları, ekranları, yere delik açan makineleri ve yukarıya uzanan çok sayıda merdiveni gördüler. İçbükey ayna duvarlardaki baş aşağı yansımaları onları rahatsız etmişti. Grubun bir kısmı duvarların illüzyonuna kapılmışken Deneb “Bakın!” diyerek yukarıyı gösterdi. Yakından görmek için Nemesis'in tavanına uzanan merdivenlere hücum ettiler.

Algol endişeyle genç kızını kendine çekti. “Sen gitme!”

Deneb hırsla kollarından kurtuldu. Merdiven başlarında birbirlerini dirsekleyerek öne geçmeye çalışanların arasına girmektense gözüne kestirdiği su sondaj makinesinin döner kırıcısının üzerine çıktı. Oradan kafes biçimindeki kuleye atladı, tepedeki halat makarasına kadar soluksuz tırmandı.

Her zaman ismini duydukları Uyuyanlar'ı ilk kez görmenin heyecanlıyla kimseden çit çıkmıyordu. Çelik halatlarla Nemesis'in tavanına sabitlenmiş, üzüm salkımının tanelerini andıran kılıfların içinde her yaştan yüzlerce kadın, erkek ve çocuk bir takım jellerle kaplanarak derin bir uykuya yatırılmıştı. Gruptan bazıları kılıflara dokunarak, bazıları ise tutunduğu merdivenden biraz daha sarkarak yakından pür dikkat incelemeye çalışıyordu Uyuyanlar'ı.

O derin sessizlikte arka arkaya iki kez, kulakları sağır eden, korkutucu, mekanik bir ses duyuldu. Algol hareketsiz şekilde yerde yatıyordu. Çığlık çığığa aşağı inenlerin karşılarında beliren Kaptan Kharon, elinde tuttuğu cismin ne olduğunu

göstermek için onu kadının cansız bedenine bir kez daha doğrulttu ve ateşledi. Kalpleri yerinden çıkacak gibi olmuştu Anka gençlerinin.

Kharon'un karşısında korkuyla sıraya dizildiler. Arkalarından bir kişi yaklaştı. O da Kaptan Kharon'du. Birer kişi de karşı çaprazlardan, Kaptan Kharonlar... Kâbus gördüklerini düşünüyorlardı. İki adım geri çekildiler.

"Korkmayın, sakın olun." dedi henüz fark ettikleri bir başka Kaptan Kharon. Onun giyimi diğerlerinden farklıydı. Lacivert takım elbisesinin üzerinde yıpranmış, kirli bir kaptan şapkası vardı. "Sakin kalırsanız..." Cümlesini bitirmeden, aynı arıtma borusunu kullanarak içeri giren Anka'nın yaşlılarının bağırarak üzerine doğru koştuklarını gördü.

Işıkların sönüşü, silah sesleri, bağırışlar... Silah sesleri, inlemeler, dipsiz karanlık... Tüm o kaotik gürültü, göz açıp kapayıncaya yerini yeniden sessizliğe bırakmıştı. Yalnızca okyanus suyunun fırtınayla kıyıda biriktirdiği plastik parçalarına çarpışı...

Nemesis'in ortasında, etrafına yığılan insanların arasında kalakalan kaptan şapkalı Kharon, yüzüne kapattığı ellerini ağır ağır bedeninin iki yanına bıraktı. Ne olduğunu karanlığa sorar gibi dehşete düşmüş, çevresine bakıyordu.

Kharonlardan biri, işler çığırından çıktığında yaratıcısına sığınan kul paniğinde Uyuyanları aşağı indirmek için makaraları yöneten kumandanın tuşuna bastı. Bir diğeri, puslu günüşiği rengindeki özel aydınlatmayı açtı. Hemen arkasındaki, kılıflara su tahliye etmek üzere büyük ekrana kodları girdi. Plasenta içindeki bebekleri andıran Uyuyanlar, suyun tenlerine nüfuz etmesiyle birlikte hareketlendiler. Görev paylaşımında son sırayı alan Kharon, tek tek kılıfları açmaya başladı.

Deneb, yerde hareketsizce onları izliyordu. Kulağından süzülen kan dudaklarını nemlendirmişti. Hemen arkasında yatan Acumen elini torununun başına uzatmış, yanağındaki kanın kaynağını arıyordu.

Uyuyanlar kılıflarından hayat dolu gözlerle çıktılar. Annesi Sirius'u gördü Deneb. Hamileydi, yüzü hep hatırladığı gibiydi. Algol'u, Kaktüsçü'yü, yan yana uyudukları Magha'yı, mızıkçı Rigel'i, her sabah rüyalarını yorumlayan Alhena'yı, masalcı Thuban'ı, ona Hint inciri yemeyi öğreten Draco'yu... Kimisini henüz çocukluk, kimisini gençlik dönemlerindeki hâleriyle...

"Annemi gördüm." dedi büyükbabasına. Yüzündeki tebessümün katılaşmasının ardından gördüğü son görüntü büyüyen göz bebeklerinde dondu.

Boğuk, puslu sesiyle "Hatırlıyorum..." diyebildi Acumen. -ki devamını Deneb de duyamazdı artık-

***

“Hatırlıyorum!” dedi Kharon yanındaki iki kişinin desteğiyle sandalyesinde doğrulurken. “Her anı, her bir saniyeyi...”

Üzerindeki yargılayıcı bakışların hapsinde konuşmasını sürdürdü. “Dünya’nın insan eliyle başkalaştırıldığı Antroposen devri yine insan sebebiyle, savaşla bitti. Henüz 25 yaşında genç bir kaptandım. Tek suçum, çoktan dağılmış olan ordudan hizmet ettiğim gemiyi çalmaktı. Bugün hayatta olmanızı borçlu olduğunuzu düşündüğüm, kanını taşıdığınız büyükanne ve büyükbabalarınızın benden istediklerini yaptım yalnızca... Onlar beni buldular. Nemesis Projesi’ni anlattılar. İlkel güdülerine yenilenler kendi kaderlerini yaşayacaktı, insani özelliklerini koruyanlar ise medeniyeti yeniden kurmak adına kimsenin varlığından haberdar olmadığı genç, volkanik bir ada olan Anka’ya taşınmalıydı.”

Önündeki bir bardak suyu içmek için müsaade istedikten sonra yutkunarak devam etti:

“2050 yazıydı, Kuzey limanına demirlememi istediler. Haftalar boyu yüzlerce tabut yükledik Ouroboros’a, ne olduğunu bilmediğim çok sayıda teknolojik cihaz, malzeme... İlk görüşmelerimize göre farklı davranıyorlardı; soğuk, durgun ve kaba... Projeyi konuştuğum kişilerin, tabutta taşınan Uyuyanlar olduklarını, birlikte yükleme yaptığım kişilerin ise onların klonları olduklarını hareket anına dek bilmiyordum. Havacı Albay Acumen, gideceğimiz yerin radyasyon aktivitesi olarak düşük, ancak kuraklığın en yüksek olduğu noktalardan biri olduğunu, susuzluğun ciddi bir sorun olabileceğini, tabutlarda taşınanların susuzluğa karşı metabolik faaliyetlerini minimuma indiren anhidrobiyotik kılıflarda korunması gerektiğini anlattı. Onun haricindeki herkes o kılıflarda, kopyaları ise insan gücüne olan ihtiyacı kapatmak için dışarıdaydı. Dört yardımcıya ihtiyacım vardı; benim de klonlarımın üretilmesi için Ouroboros’da laboratuvar kurmalarına izin verdim. Klonlar, Uyuyanların hafıza altyapılarının kısmi olarak korunduğu kopyalarıydı. Bir diğer biyolojik farkları ise üreme başarısının çok düşük olmasıydı.”

Uyarıda bulundu Mahkeme Başkanı. “21 Mart gecesine gidelim.”

Ellerini önde kavuşturdu Kharon. “Adaya yerleştirdiğimiz gibi yürümedi hiçbir şey... Okyanus suyu toksikti, besin tükenmişti. Nemesis’i su bulunması en muhtemel noktaya inşa etmiştik, ancak kısa sürede kuyulardaki suyu da tükettik. Hayatta kalım savaşı, binlerce kilometre uzağına kaçtığımız kaosu adada başlattı. 21 Mart gecesinde yaşananlar, 15 yılı sefaletle geçirmiş olan Anka halkının, onlardan izole yaşayan kopyalarımın nehir yatağındaki av ile avcı gibi karşılaşmasının sonucudur. Kopyalarım kendilerini Uyuyanları korumaya, Nemesis’e adanmıştı. Ben hariç tüm Ankalıları öldürdüler. Ölenler adına üzgünüm, kendi adıma ise kıvanç dolu... Pırıl pırıl kıyafetlerle karşımda oturup İnsan Hakları adına beni büyük bir nezaketle yargıladığınız şu anı yaşamak, yetmiş yıl sonra medeniyeti yeniden solumak, benim için bir onur! Çünkü bu demek olur ki; Nemesis başarılı olmuştur!”

Kırılmış, gür kaşları altından sağındaki genç Savcı'ya baktı Mahkeme Başkanı. Savcı yavaşça yerinden kalktı. Delici bakışlarını Kharon'dan ayırmadan Başkan'ın kulağına fısıldadı. "Dördü de harfiyen aynı ifadeyi verdiler. Sonuncu sanığı dinleyelim, Sayın Başkan."